

F/M

(DEVIL IS ALIVE AND WELL)

Helena Tornero

*“And did you get what
you wanted from this life, even so?
I did.
And what did you want?
to call myself beloved, to feel myself
beloved on the earth.”*

Late fragment, RAYMOND CARVER

“(Als joves de la platea, que no aplaudeixen.)

MEFISTÒFIL:

*Resteu freds davant dels meus mots,
us ho deixo passar, xiquets;
però alerta: el dimoni és vell,
feu-vos vells per a entendre’l!”*

FAUST, W.G. von GOETHE

Dedicat a S.

que va desitjar unes bambes roses,

que va estimar en silenci,

que va desaparèixer.

PERSONATGES

F, 17 anys, gènere femení. Porta una samarreta amb la lletra F.

M, aparenta 17 anys. De vegades femení, de vegades masculí. Porta una samarreta vermella amb la lletra M imitant el logo de McDonalds.

J, 17 anys, gènere masculí. Porta una samarreta amb la lletra J.

V, 17 anys, gènere masculí. Porta una samarreta amb la lletra V.

R, 17 anys, gènere femení. Porta una samarreta amb la lletra R.

D, el cor. Mínim, una persona. Màxim, tantes com sigui possible.

Tots els personatges tenen (o semblen tenir) uns 17 anys.

NOTES DE L'AUTORA:

El personatge de "M" hauria de ser interpretat per actors i actrius de diferent aspecte i fesomia. El mínim: dos actors de diferent aspecte i sexe. El màxim el marcarà el pressupost, com sol passar sempre.

De vegades M s'adreça a alguna entitat o poder imaginari de forma gestual per modificar ambients, sons, músiques o llums. Sempre ho fa cap amunt, però dependrà sempre del lloc on estigui situada la taula dels tècnics, veritables demiürgs dels efectes sonors i lumínics de l'espectacle.

1

DE NIT, A L'ESTACIÓ

D De nit, a l'estació. F és a l'andana, molt a prop de la via. Molt aviat passarà el tren de les dotze. Molt a la vora. F és una noia. És important deixar-ho clar. És una noia i està a punt de fer una cosa. S'apropa la mitjanit. Està sola. És el moment perillós. Ningú al seu voltant. És el moment que ella estava esperant. S'apropa la mitjanit, s'apropa un tren i ella està sola. Aleshores apareix ell.

M.

(Llum a M.)

M de vegades serà "ell", de vegades serà "ella". També és important deixar-ho clar. M porta una samarreta vermella amb una M de color groc. Com de McDonald's. Però en realitat vol dir una altra cosa.

No t'anticipis.

No m'antipo. No dic res més.

Segueix.

Aleshores apareix M. Apareix al davant de F, a l'andana de l'estació.

Un segon abans no hi era.

F veu a M.

M parla a F.

M Jo de tu no ho faria.

F El què?

M Allò que volies fer.

F ...

M Una acció trista, irreversible i estúpida.

F No volia fer res.

M No?

F No. Vés-te'n.

M Si me'n vaig ho faràs?

F El què?

M Allò que dius que no volies fer.

F Vols deixar-me en pau?

M No m'has contestat.

F Tu no saps el que passa pel meu cap.

M Sí que ho sé.

F Ningú no pot saber què passa pel meu cap.

M Jo no sóc "ningú".

F Ah, si? I qui ets?

D Aleshores, M parla. Amb paraules com antigues, vingudes de molt lluny. I F te una sensació estranya. Com si cadascuna d'aquestes paraules sortissin en realitat del seu propi cap. Com si M estigués posant paraules als seus pensaments.

(F mira a M, inquieta. M riu.)

M T'he avisat.

F Qui ets?

M Algú que t'estava buscant.

F A mi?

M Sí.

F Què vols?

M He vingut a oferir-te un tracte.

F ...?

M Tracte, pacte, contracte.

D F observa M. És un noi de la seva edat. No és lleig./

M Gràcies.

D Sembla inofensiu. Hi ha alguna cosa en la seva forma de parlar que inquieta a F. No sap què pensar.

M Doncs no pensis res. Un, dos, tres.

D F sent com se li glaça la sang.

F Vés-te'n.

M Segur?

F Vés-te'n!

M D'acord.

(Fosc. Només llum a la cara de F. M se'n va.)

D I M ho fa. Se'n va. Desapareix. Literalment. F tanca els ulls només un segon. Quan els torna a obrir, un segon després, M ja no hi és.

(Sentim el riure de M, lluny. F marxa corrents. So del tren que passa.)

DE NIT, A L'HABITACIÓ

D De nit, unes hores més tard. F és a la seva habitació. No esperava haver de dormir a la seva habitació aquella nit. De fet no esperava haver-hi de dormir mai més. El pare de F li ha demanat perdó. Sempre li demana perdó, després. No sap que avui F no volia tornar. El pare de F li ha demanat perdó un milió de vegades. Jura solemnement que mai més hi tornarà. Però sempre hi torna. Simplement s'oblida. S'oblida que ella és la seva filla. I l'escena sempre acaba amb la mateixa imatge. La imatge de F sortint corrents, de nit, per la porta de casa. La majoria de vegades F acaba a l'estació mirant passar els trens. Durant un temps, F va tenir la idea d'enfilar-se a un d'aquells trens. Un tren que la portés molt lluny. Fins que una nit, aquella nit, va pensar que si volia anar encara més lluny, potser en realitat no es tractava de pujar al tren.

Però tot això, el seu pare no ho sap. Quan ha tornat, li ha demanat perdó com sempre. I després l'ha renyada perquè a l'institut té "dificultats d'aprenentatge social". Això diuen els professors. I el pare de F hi està d'acord.

F ha pujat a la seva habitació. Ha agafat la guitarra i s'ha posat a tocar. Ha gravat una maqueta. És una cançó nova. N'ha fet moltes. Cada cop que ha de sortir corrents de casa, en fa una. F no sap si la cançó és bona, però li agrada. Troba que hi ha molta ràbia a dins. A F, les cançons que tenen ràbia a dins, li agraden. F deixa la guitarra. Posa una cançó de Macklemore.

De Macklemore?

Sí.

Perquè?

Calla. Posa una cançó de Macklemore a tot volum i intenta relaxar-se. Escolta la música amb els ulls tancats. Balla.

(Sona la música. F balla amb els ulls tancats. Entra M. Ara és una noia, però porta la mateixa samarreta. M observa com F balla sense parar fins que s'estira, esgotada.)

D Quan F torna a obrir els ulls, s'adona que no està sola. Hi ha algú més a la seva habitació. És M. És M, però no sembla M. Porta la mateixa samarreta, però ara és una noia. La noia es mou com M. La noia parla com M, però amb veu de noia. Com si M hagués ocupat el cos d'algú altre.

Això fa una mica de por.

No fa por.

Si jo em trobo algú així, de nit, a la meva habitació, em moro.

Perquè M és allà, però ningú sap com ha entrat. Simplement és allà.

M fa un gest. Un gest així. *(Aixeca la mà dreta.)* I la música s'atura.

(M fa el mateix gest. La música s'atura. F obre els ulls i veu a M. S'aixeca i es posa el més lluny possible d'ell/a.)

M Hola.

F Qui ets?

M M'alegro de tornar-te a veure.

F T'assembles a algú que m'he trobat aquesta nit. Portava la mateixa samarreta, es movia de la mateixa manera, i parlava/

M He vingut a oferir-te un tracte.

F Ahhh!

M No t'espantis.

F Que no m'espanti?

M Sí.

F I perquè no em dius qui ets?

M Mefistòfil.

F Què?

M Mefistòfil.

F Això és un nom?

M Sí.

F És el teu nom?

M Sí.

F Només saps dir si?

M No.

F Ah, també saps dir no. Fantàstic.

M Vinc a oferir-te un tracte.

F Això ja m'ho has dit.

M Però no m'has contestat.

F Quina mena de tracte?

M Tens idea de qui era Faust?

(Pausa.)

F És clar... Faust era...era...era...

M No saps qui era.

F Sí que ho se.

M No, no ho saps.

F Sí que ho sé, clar que sé qui era Faust...!

M Sí? Explica-m'ho.

F No tinc perquè explicar-t'ho a tu.

M No?

F Vols deixar de dir "sí" i "no"? Ets un freakie.

M I tu ets una superba ignorant.

F No sóc súper ignorant. No t'ho vull explicar i punt.

M Vols el tracte o no?

F Quin tracte?

M No dius que coneixes la història de Faust?

F Ah, sí, el tracte. Clar.

M El contracte que Faust va signar. Recordes?

F Sí, sí, ho recordo.

M Acceptes el pacte, doncs?

F Mmm...

M Faust el va acceptar.

F I què li oferia, el...pacte aquest?

M Tot.

F Tot?

M Sí.

F Tot...què?

M Tot allò que ell fos capaç de desitjar.

F Ah. Molt bé. I va durar sempre?

M Vint-i quatre anys.

F És bastant de temps.

M Sí.

(Pausa. F rumia.)

F I...quan dius tot, vols dir tot, tot?

M Sí.

D F comença a pensar en totes les coses que podria fer. No haver d'estudiar gramàtica, matemàtiques, física, mai més. Tenir diners, molts diners, i una casa gran, molt gran. Tenir amics, molts amics. Tenir una altra família, tenir un altre pare. Un pare que no li hagi de demanar perdó mai. Ser una cantant.

Famosa?

Calla.

Només he demanat si vol ser una cantant famosa.

Calla.

Ser una cantant. Anar de gira. Cantar les seves cançons dalt d'un escenari. Sentir els aplaudiments del públic. Un públic que l'estimi, que l'escolti, que l'adori. I F s'adona que sí, que vol totes aquestes coses. Ho vol tot.

M Acceptes?

F Com has dit que et deies...?

M Acceptes, sí o no?

F Val.

M No, "val" no em serveix. Has de dir: "Sí, accepto el tracte."

F Molt bé, molt bé, tranquil, home.

M I no em diguis "home".

(M fa el gest de demanar a F que parli. Després fa un signe d'atenció cap al cel, com si allà hi hagués algú que nosaltres no veiem.)

F Sí, accepto el tracte. *(M fa un signe d'O.K. cap amunt.)*

F Un moment, home.

M T'he dit que no em diguis home!

F Perdona. Et puc dir "Mefisto"?

M ...?

F Si us plau...

M D'acord.

F Un moment!

M I ara què vols?

F Com sé que no m'estàs enganyant?

M No t'estic enganyant.

F Vull una prova del teu poder.

M I si no vull donar-te-la?

F Doncs no signo el contracte.

(Mriu. F s'inquieta.)

F Què passa? No és un acudit.

M Demà tindràs una prova del meu poder.

F *(Escarnint-lo.)* "Demà tindràs una prova del meu poder." Qui dimonis t'ha ensenyat a parlar així. *(M va per marxar.)*

F Ei. No t'enfadis. Eh, un moment...!

M Sí?

F ...com sabré que...que ho has fet tu? *(M. Riu.)*

M Ho sabràs. *(Fosc a M.)*

D M se'n va. Desapareix. Un segon abans hi era. Un segon després, no hi és.

3

MATÍ, AL LLIT (PRIMERA METAMORFOSI)

(A un lloc de l'escenari, F. A un altre lloc de l'escenari, J. F i J no es veuen.)

F Matí. Em desperto. Tinc mal de cap. Una mena de migranya terrible. Badallo. M'estiro al meu llit. Només que no sembla el meu llit. Obro els ulls i miro el sostre. Curiós. El meu sostre tampoc no sembla el meu sostre. Les taques d'humitat i l'esquerda de sempre no hi són. Està impecable. Quan l'han pintat? I la llum? La llum del sostre també és diferent. M'incorporo i aixeco la vista. Veig els llençols, que no són els meus llençols, veig el llit, que no és el meu llit, veig l'habitació...que no és la meva habitació. On sóc?

D F s'aixeca i comença a explorar l'espai. I recorda les paraules que li va dir M.

F "Demà tindràs una prova del meu poder." Quin poder? És un poder molt cutre. M'haurà agafat quan dormia i m'haurà posat a l'habitació d'algú altre, ha, ha, ha, quina gràcia. Això és una "prova" del seu "poder"?

D L'habitació fa una olor estranya.

F Fa la mateixa olor que el vestuari dels nois, però no tan forta.

D/F És l'habitació d'un noi.

F És un noi que toca la guitarra. És un noi que llegeix. És un noi que guarda tots els tiquets del bus. És un noi bastant endreçat per a ser un noi. Un pòster de "El padrino": és un noi que mira pelis antigues. Un *freakie*. També guarda totes les entrades de cinema. És un noi que té diners. Roba cara. Qui deu ser? El conec? Busco pertot arreu però no hi veig cap foto. On deu tenir el mòbil? Veig la seva motxilla al costat del llit. Em resulta familiar. Molt familiar. Hi ha algú a la meva classe que en té una igual, però ara no recordo qui. Obro la motxilla i miro els llibres, però no és dels que posa el nom als llibres. Merda. On deu tenir la cartera?

D Finalment F veu la cartera a la taula de l'escriptori.

F Una taula molt bonica, per cert. Obro la cartera. A dins de la cartera hi ha una fotografia. Una foto d'ell. És en J. (*Llum a J, que no es mou.*) J és el noi més encantador de la classe. És atractiu, intel·ligent, esportista, solidari. Totes les noies l'estimen, tots els professors l'estimen i fins i tot els altres nois, que haurien d'odiar-lo de tant perfecte com és, també l'estimen. J és la viva imatge de l'èxit, i tots volen estar al seu costat. Tots excepte jo. No suportó veure'l, ni sentir-lo, ni estar a prop d'ell. Em fa una mica de ràbia que tot li surti sempre bé: això em posa molt nerviosa. I em posa nerviosa perquè en el fons, molt en el fons, a mi també m'agrada. I no vull pensar en ell, però sovint penso en ell, i si no hi penso, sempre hi ha algú que m'ho recorda. "Has vist què ha fet en J?" O "En J és molt així" o "en J és molt aixà", estic farta d'en J!!!

D F comença a fer-se preguntes inquietants.

F Què passarà quan J entri i em trobi a la seva habitació? Quina excusa puc donar-li? Que un freak m'ha segrestat i m'ha ficat dins el seu llit? Em creurà? I encara més:

D Però la darrera pregunta és la més inquietant de totes.

D/F Com sabia M que a mi m'agrada J?

(*Sentim el riure de M.*)

D F decideix que no pot perdre més el temps.

F No puc perdre més el temps. Haig de fugir d'aquí. Veig una porta, l'obro. Dona al passadís. Sento veus al pis de baix. Perill. Torno a dins l'habitació. Hi ha una altra porta. L'obro. És el quarto de bany. Té un quarto de bany a la seva habitació!!! Plat de dutxa, lavabo, vàter, bidet...bidet..? Qui fa servir bidet avui en dia? Què hi ha darrere de la porta? Aleshores el veig. És ell, en J! És a dins, vestit amb uns bòxers i una samarreta. Faig un crit, ell també crida, cridem alhora. Surto corrents, tanco la porta al meu darrere i començo a pensar una bona excusa. El temps se'm fa etern. (*Pausa.*) Un moment. Passa un minut. I un altre. I J no entra a l'habitació. De fet semblava tan espantat com jo. (*Pausa.*) Ei. Perdona. J? J? (*Un moment.*) Torno a obrir la porta del quarto de bany. Veig el plat de dutxa, veig el lavabo, veig el vàter, veig el bidet, la porta, i

darrere de la porta hi veig un mirall. I veig la meva imatge dins el mirall. Només que no és la meva imatge. És la imatge de J qui em mira des del mirall. Sembla tant sorprès com jo. Perquè de fet ara jo no sóc jo: sóc J. Aquesta deu ser la “prova” de M. Posar-me dins el cos de J. (*F i J es miren. J pren consciència de la seva situació. Crida. Es mira com si al seu davant hi hagués un gran mirall. Explora amb atenció el seu cos.*)

F El primer pensament és un pensament de pànic.

J On és el meu cos?

F El segon pensament, en canvi, és molt diferent.

(J obre una mica la part de dalt dels seus pantalons i mira cap a dins amb curiositat. Observa amb una barreja de sorpresa i de meravella.)

F Decideixo tornar al meu llit per a observar-me millor sense cap interrupció inconvenient. Però just aleshores/

D HOLACARINYOOOOO!!!

F Entra la mare de J. La mare de J entra molt de pressa, es mou molt de pressa, parla molt de pressa i marxa molt de pressa.

D

HOLACARINYOCOMESTASHASDORMITBE?AQUÍETDEIXOLAROBAPLE
GADAT’ESPEREMABAIXAMBL’ESMORZARESPAVILAT’ESTIMOADEUNOETM
OLESTONOETMOLESTOJAMENVAIGCIAOCIAOCIAO!!!

F Només em dona temps a dir-li/

J Gràcies, mama.

F No crec que la mare de J s’hagi adonat de res. No crec que s’adoni de res en general, amb aquesta velocitat que ha mantingut durant tot l’esmorzar i que fa pinta de poder mantenir tot el dia. Acaba totes les converses amb “T’estimomoltpciaociao”. La veritat és que ara J em fa una mica menys de ràbia. Pobre.

4

TARDA, A CASA DE J.

(“J” i V. V observa a “J”, que intenta fer un posat el més natural possible.)

V Estàs raret.

“J” No estic raret.

V Que sí.

“J” Perquè?

V No ho sé. No sembles tu. Bé, tu sempre has estat raret, però avui sembles més raret.

“J” En quin sentit?

V No ho sé. Portes tot el dia parlant de ties.

“J” Això no és estar raret.

V No. Però abans no ho feies.

“J” Dius “abans” com si parlessis de fa vint anys...

V Tres dies. Fa tres dies que estàs així.

“J” Així, com?

V Així com raret, joder, ja m’entens.

“J” No, no t’entenc.

V Ho veus? Abans sí m’entenies. No calien tantes explicacions.

“J” Però si/

V Raret, raret.

“J” Be, si que hi ha una cosa que t’hauria d’explicar.

V Ho veus?

“J” Però no sé com t’ho prendràs. És una mica estrany.

V Som amics, no?

“J” Sí.

V Doncs digues. Segur que no és tan greu.

“J” Greu no és. És difícil de creure.

V No et preocupis. Tinc imaginació. Digues.

“J” A veure. *(Pausa.)* Jo en realitat no sóc jo.

V Ah.

“J” Vull dir que dins el meu cos ara hi ha una altra persona.

V Vols dir tipus peli de ciència ficció?

“J” Una mica.

V Tipus “La invasión de los ultracuerpos”?

“J” Més o menys.

V ...!

“J” Sí. *(Pausa.)* Però jo no tinc a dins un extraterrestre.

V Ah. No?

“J” No.

V I què hi tens, a dins?

“J” Una altra persona.

V Ja. Una persona normal?

“J” Sí. És una persona normal, concreta, que de sobte s’ha trobat atrapada dins el meu cos.

V És un personatge famós?

“J” Però què dius? T’estic parlant seriosament.

V Seriosament? Segur? Tio.

“J” Ja t’he dit que era difícil de creure.

V I tenies raó. *(Pausa.)* I qui dius que és?

“J” És una tia.

V Una tia? M’estàs dient que ara tens una tia dins teu?

“J” Si.

(Pausa.)

V Si estàs intentant dir-me que ets gai, has triat una forma molt complicada per a fer-ho.

“J” No sóc gai.

V Molt bé, molt bé. Si a mi m’és igual que ho siguis ho no.

“J” Però no ho sóc.

V Però si ho fossis, no em faria res.

“J” Ja, però no ho sóc. Tu si que sembles gai, amb aquestes bambes roses.

V Vols deixar estar aquest tema? Ja saps que m’emprenya que m’ho diguis. Ja ho hem parlat moltes vegades, no? *(Pausa.)* I no són roses. Són rosa fúcsia!

(“J” no sap què dir.)

F No sé què dir. Em falta informació i no vull afegir cap altre comentari sobre les bambes roses. Intento canviar de tema: necessito aconseguir que V m’ajudi. V és el millor amic de J. També és qui treu més bones notes a classe. Ell sí sabrà qui és Faust. Ell pot ajudar-me. Si em creu, és clar.

“J” Sé que és difícil de creure. Però aquesta persona, la que està a dins meu, es troba en dificultats, i necessita que l’ajudis.

V I perquè jo?

“J” Perquè creu que tu pots ajudar-la.

V Perquè?

“J” Perquè ets intel·ligent i perquè tu segur que saps qui és Faust.

V Quin Faust? El de Marlowe o el de Goethe? No és el mateix.

“J” Ho veus?

V La conec?

“J” Sí. Va al nostre institut.

V Qui és?

“J” F.

V F? F vols dir F?

“J” Sí. Què passa?

V És una broma?

“J” Perquè?

V Ja ho saps, perquè.

“J” No, no ho sé.

V Mira, ja n'estic fart. Me'n vaig.

“J” Espera! Si us plau...

D V s'atura i mira a J als ulls. Ell no ho sap, però en realitat és F qui l'està mirant. I la seva mirada transmet tanta desesperació que V decideix donar-li una oportunitat.

V Ha dit que sóc intel·ligent?

“J” Sí.

V I ha dit alguna cosa més?

“J” No.

V Què vols que faci?

“J” Demà vindré...a demanar-te ajuda. Bé, vindrà F. Escolta-la i mira d’ajudar-la. Si us plau.

V I com sabré que no és una broma?

“J” Pots dir-me una paraula o una frase que només coneguis tu. Una espècie de contrasenya. Així sabràs que sóc jo.

V Molt bé. (*Rumia.*) “*Deus ex machina.*”

“J” *Deus ex machina?* Què dimonis vol dir “*Deus ex machina*”?

V És el primer que m’ha vingut al cap. És d’un llibre de Nietzsche que estic llegint.

“J” Nietzsche? Tu llegeixes Nietzsche?

V Sí. I què?

“J” Llegeixes Nietzsche i portes bambes de color rosa? I em dius raret?

V Deixa les meves bambes en pau. I són rosa fúcsia.

“J” Sí, sí, molt bé, d’acord: “*Deus ex machina*”, doncs?

V “*Deus ex machina*”. Però serà una broma. Segur.

(“J” va per marxar.)

“J” V. (“J” s’apropa a V i l’agafa de les mans.) Gràcies.

V Tens les mans fredes.

“J” Sí. Sempre tinc les mans fredes.

(“J” marxa. V l’observa. Es mira les mans.)

5

MATÍ SEGÜENT, A L'INSTITUT

(V, amb una motxilla. Llegeix un llibre. Entra F i s'apropa a ell, que no la veu.)

F Deus ex machina.

(V aixeca el cap i quan veu que és F, fa un salt.)

V Ah!

F Tranquil.

V Qui t'ho ha dit, això?

F Tu. Ahir.

V Si és una broma, no té cap gràcia.

F Faig cara de fer broma?

V No. No, la veritat és que fas mala cara.

F Sí, tinc una migranya terrible. Però torno a ser jo.

V Així doncs, ahir, tu estaves dins de...eres...

F J. Sí.

V Això és impossible.

F Teòricament, sí. M'ajudaràs?

V I com sé que no és una trampa?

F T'he dit la contrasenya, no?

V I si a tu te l'ha dit J per a fer-me una broma?

F J és el teu amic. No t'ho faria, això.

V No et crec.

F Què més puc fer perquè em creguis?

V De què vam parlar, ahir?

F De ties. Em vas dir raret. Bé, li vas dir a ell.

V Sempre li dic raret.

F Sí. Però ahir ell – bé, en realitat, jo – va intentar explicar-te la seva – bé, en realitat la meva - situació i tu et vas pensar que J estava intentant dir-te que era gai, i quan li vas preguntar si era gai ell et va dir que no, que el que semblaves gai eres tu/

V I tu també?

F Jo també què?

V Tu també et penses que sóc gai?

F Mira, jo ara mateix tinc bastant feina intentant saber qui sóc i on sóc per importar-me què són o deixen de ser els altres. Què ets gai? Perfecte! Que no! Perfecte! Però ajuda'm, si us plau! I sí, penso que ets intel·ligent, de fet crec que ets el més intel·ligent de la classe, però després d'aquesta conversa començo a tenir els meus dubtes.

V Molt bé. T'escolto.

F Gràcies.

V Però has d'admetre que tot plegat és molt inquietant.

F Porto tres dies suportant a la mare de J. Aquella dona si que és inquietant. (Vriu.) M'ajudaràs?

V Com?

F Podries començar explicant-me qui dimonis és Faust, quin tracte va fer i amb qui.

(Entra R. Porta una carpeta amb uns papers i un bolígraf. Porta una samarreta verda però amb una M al davant.)

R Hola. Ja heu participat a la recollida de signatures?

F Quina recollida?

R Aquesta és per a l'ampliació de la biblioteca. *(Els mostra el bolígraf.)*

V I tant.

(V signa. F signa.)

R *(A V.)* Aquesta altra t'interessarà més a tu. És contra l'homofòbia.

V A mi? Perquè?

R És contra l'homofòbia.

V No sóc homosexual.

R Tranquil. A mi no em fa res, de veritat.

V Però és que no sóc gai.

R Signeu o no signeu?

F Jo signo. *(Ho fa. V també ho fa, resignat.)*

R Moltes gràcies.

(R marxa. V l'observa marxar.)

F Li has mirat el cul.

V Sí. I què? Està prohibit?

F No, però/

V Perdona. Tinc disset anys i/

F No, tranquil, si només/

V És la tia més bona de l'institut. No ho he pogut evitar.

F No, tranquil, només que em pensava que eres/

V Tu també penses que sóc gai? De veritat?

F De veritat no ho ets?

V No! Crec que no. No em sento gens gai, jo.

F Home...amb aquestes bames de color rosa que sempre portes/

V No són de color rosa. Són/

F Són rosa fúcsia, sí ja ho sé, m'ho vas dir tu, no cal ser plasta, tampoc. (*Pausa. V s'adona que F està dient la veritat.*) No em miris així, és cert. Tothom et coneix com el noi gai de les bambes roses.

(*V dona un petó apassionat a F. F s'aparta d'ell.*)

F Però què fas, tio?

V I ara què?

F Què de què?

V Besen així, els gais?

F Jo què sé! No m'ha besat mai un gai!

V Ah. Clar.

F De fet, no m'havia besat mai cap noi.

V M'ho dius seriosament?

F Mira, no parlarem de la meva vida sentimental, ara.

V Perdona.

F No passa res.

V Però t'ha agradat?

F Mmmm...no ho sé.

(*V la torna a besar.*)

V ...?

F No està malament.

V Ah.

F Beses amb ganes. És important besar amb ganes. (*Pausa.*) Això diuen.

V Gràcies.

F Però això no demostra res.

V Ja.

F M'ajudaràs?

V D'acord.

(Es donen la mà en senyal d'acord.)

V Tens les mans fredes.

F Sí. Sempre tinc les mans fredes.

(Pausa.)

V I ara què?

F Ara explica'm tot el que sàpigues de Faust.

INTERLUDI CORAL (VERTIGINOSA HISTÒRIA DE FAUST)

(D canta "a capella" un fragment de "Can't hold us" de Macklemore.)

D

Can we go back, this is the moment / tonight is the night, we'll fight 'til it's over / So we put our hands up like the ceiling can't hold us / Like the ceiling can't hold us. / Can we go back, this is the moment / Tonight is the night, we'll fight 'til it's over / So we put our hands up like the ceiling can't hold us / Like the ceiling can't hold us.

(D s'adreça directament al públic. Mostra un cartell on s'hi llegeix: "Vertiginosa història de Faust".)

D

Vertiginosa història de Faust. *(Mostra un cartell on s'hi llegeix: "Faust no en té prou".)* Faust és un home que ha estudiat molt. Medicina, dret, economia, teologia. Però no en té prou. Vol saber més. Va una mica de sobrat. Vol saber les respostes de tots els misteris de la vida. I com que els estudis no li donen respostes, decideix provar la màgia. Màgia negra. *(Mostra un cartell on es llegeix: "El dimoni apareix. És lleig.")* Faust se'n va al bosc. Fa un cercle i invoca al dimoni. I el dimoni apareix. És molt lleig. Faust li demana que torni a venir amb una forma menys horrorosa. El dimoni marxa i torna de seguida, ara amb aspecte d'home. *(Mostra un cartell on es llegeix: "El dimoni es diu Mefistòfil i és bastant legal.")* El dimoni es diu Mefistòfil i és bastant legal. Tots els noms dels dimonis són així de "freakies". Faust diu a Mefistòfil que li ha de concedir tot el que ell demani. Però Mefistòfil li diu que aquestes coses de pactes amb el dimoni i tal tenen el seu procés. Abans ho ha de consultar amb Lucifer. Lucifer mana més. I li diu que vindrà a la seva cambra a mitjanit i li dirà si Lucifer hi està d'acord. *(Mostra un cartell on es llegeix: "Faust dubta.")* Mentre espera, Faust dubta. I si és un error? Signo o no signo? Apareix un àngel bo i li diu que no signi el contracte. Apareix un àngel dolent i li diu que sí, que signi, que tindrà riqueses, èxit, joventut. I clar, això acaba de convèncer a Faust. *(Mostra un cartell on es llegeix: "El contracte és com una hipoteca*

“xunga”). I Mefistòfil arriba amb un contracte de part de Lucífer. Faust tindrà poder, riquesa, èxit i tot el que vulgui durant 24 anys. Però un contracte amb Lucífer és com una hipoteca “xunga”. Abans de signar, sempre s’hauria de llegir la lletra petita. Passat aquest temps, vindrà el dimoni a buscar la seva ànima. I Faust ha de signar el contracte amb la seva pròpia sang. (*Mostra un cartell on es llegeix: “Sang glaçada.”*) Però a l’hora de signar, la sang de Faust es glaça. Faust torna a dubtar: i si això és un senyal de que no ha de signar? Però finalment, Mefistòfil porta foc perquè la sang es torni líquida de nou, i Faust firma. I d’aquesta manera Faust ven la seva ànima al dimoni. (*Mostra un cartell on es llegeix: “El dimoni no ho sap tot.”*) Ara que ja ha signat, Faust comença a fer tot de preguntes a Mefistòfil. Existeix el cel? On és l’infern? Qui va crear el món? Mefistòfil s’estressa una mica i li diu que es relaxi. Que hi ha preguntes que ni el mateix dimoni pot respondre. Perquè Mefistòfil, fa molt de temps, era un col·lega de Déu, fins que es van barallar. Per això les preguntes que tenen a veure amb Déu li donen mal rollo. (*Mostra un cartell on es llegeix: “Massa tard, xaval.”*) Aquí Faust comença a penedir-se d’haver signat el contracte. Mefistòfil li diu que ja és massa tard. I Faust es penedeix i es posa a resar per demanar ajuda a Déu. I aleshores apareixen els dimonis. Tots. Lucífer, Belcebú i Mefistòfil. “Que t’hem sentit resar, xaval! Molt de pacte amb el dimoni i després...!” Li diuen que ja no es pot fer enrere. I li donen un llibre de conjurs per veure si així es distreu i deixa de fer el cagadubtes. I Faust promet que no ho tornarà a fer mai més. (*Mostra un cartell on es llegeix: “Tot gratis i en primera classe.”*) I Faust viu mil aventures, gràcies a l’ajuda del dimoni. Escala l’Olimp, vola per damunt dels núvols, veu els planetes, viatja pertot arreu. París, Nàpols, Venècia, Roma. Tot gratis i en primera classe. A Roma el Papa està celebrant un banquet amb tots els bisbes i tal. Mefistòfil i Faust es fan invisibles i es diverteixen fent bromes al Papa. Li treuen la copa de les mans quan és a punt de beure. Li treuen el menjar de la boca quan és a punt de mossegar-lo. Xorrades així. I el Papa s’espanta molt, perquè normalment menja com un lladre i ningú no li diu res. (*Mostra un cartell on es llegeix: “Barra lliure.”*) I així van passant els anys i Faust es dedica bàsicament a passar-s’ho bé. Llibertat, festa, sexe, drogues i rock and roll sense parar. Exhibeix trucs de màgia per impressionar als reis i als nobles. Fa bromes

pesades als que el critiquen, té fama, riquesa, lliga moltíssim... Però mai no acaba d'estar del tot satisfet. Són coses que no l'omplen. I comença a tenir por, perquè el temps va passant. Tic-tac, tic-tac. (*Mostra un cartell on es llegeix: "Mitjanit."*) I passen els 24 anys. I arriba la darrera nit. La nit en que els dimonis han de venir a reclamar l'ànima de Faust. I Faust està fatal perquè sap que avui s'acaba tot. Tot. TOT. I en aquest moment desitjaria poder deturar el temps. Però no pot. I es marca un monòleg molt bonic. (*Recitant.*) "Atureu-vos, esferes incansables del cel..."/

Però no el farem perquè és molt llarg. (*Mostra un cartell on es llegeix: "Game over."*) I el rellotge marca les dotze de la nit. I venen tots els dimonis a cobrar la seva part del tracte. I tenen molt mala llet. I maten a Faust. I arrenquen la seva ànima del seu cos mort. I l'ànima de Faust es crema a l'infern per sempre més. I ja està.

(*Cantant.*)

Can we go back, this is the moment / tonight is the night, we'll fight 'til it's over / So we put our hands up like the ceiling can't hold us / Like the ceiling can't hold us. / Can we go back, this is the moment / Tonight is the night, we'll fight 'til it's over / So we put our hands up like the ceiling can't hold us / Like the ceiling can't hold us.

7

DE NIT, A L'HABITACIÓ DE F

D F, a la seva habitació. Dins el seu cap ressonen les paraules que li ha dit V.

(Llum a V.)

V “Ell tornarà. Voldrà que signis un contracte. Passi el que passi, tu no signis res, mai. Si no hi ha contracte, ell no pot fer res.”

(Fosc a V. Desapareix.)

(F posa la música a tot volum i s'estira al llit. Entra M. Fa un gest amb la mà. La música s'atura de cop. F s'incorpora.)

M Hola.

F Hola, Mefistòfil.

M Veig que recordes el meu nom. Gràcies.

F No podràs fer res.

M Com dius?

F No penso signar cap contracte.

(Mriu.)

M Ja has “signat” un contracte.

F Què?

(M fa un gest cap al cel. Del cel se sent la gravació de la veu de F.)

Veu “Sí, accepto el tracte.”

(M fa un signe d'O.K. cap amunt.)

F Això no serveix. No és una signatura.

M És un contracte. Avui tothom ho fa així. La signatura en paper ja no es porta.

F *(Cridant fort, cap al cel.)* NO, NO ACCEPTO EL TRACTE.

(Se sent una remor estranya de dalt.)

Veu Contracte anul·lat. Contracte anul·lat.

(M torna a riure.)

M Bon intent.

(M es treu de la butxaca un paper. El desplega i li ensenya a F.)

F Què és això?

M Això és un contracte. I això d'aquí és la teva signatura.

(F mira el paper i reconeix la seva signatura. M torna a quedar-se el paper ràpidament.)

F Com l'has aconseguit?

(M fa un gest cap al cel. Sentim la veu de R.)

Veu “Hola. Ja heu participat a la recollida de signatures?”

F També ets R?

V Només una estoneta.

F Això és trampa.

V Ens pressionen molt des de dalt, últimament. Volen més resultats. Productivitat. Sap greu.

F Tot i així, és trampa.

M Mira, nena: no et deixis enganyar per la meva aparença. Et penses que tinc setze anys, jo? He aconseguit la signatura de presidents del govern, líders religiosos, militars revoltats i tot tipus d'empresaris: banca, indústria farmacèutica, alimentària, energètica. Ningú no s'ha resistit als meus contractes. No és fàcil entabanar a algú tan vell com jo. Què et pensaves?

F I això què vol dir?

M Vol dir que ara tu i jo tenim un contracte. Un contracte que tots dos hem de complir. En això sóc molt seriós.

F I d'aquí a vint-i-quatre anys vindràs a buscar la meva ànima?

M En realitat seran vint-i-quatre dies.

F Vint-i-quatre dies??

M Sí. Ho sento. Els temps han canviat.

F Però vint-i-quatre dies és molt poc!

M Doncs aprofita'ls bé.

F Es pot viure tota una vida en vint-i-quatre dies?

M Vint. Ja n'han passat quatre. (*F es posa a plorar.*) No. No ploris. Plorar sí que és trampa.

F Com vols que no plori? No tindrè una vida, ni una carrera, ni un futur...

M No exageris. Molts no tindran carrera ni futur aquí, tampoc.

F Però estaran vius!

M Cal que et recordi què volies fer la nit que ens vam conèixer?

F Desaparèixer.

M Això mateix. Quina mania de carregar-me a mi totes les culpes.

F No sabré què és créixer, votar, casar-se, tenir fills.

M Ni què és un càncer, una hipoteca, un divorci, un desnonament.

F No sabré què és estimar, ni que m'estimin, ni que m'acceptin, ni que em desitgin, no sabré què és l'amor, ni el sexe... Merda. Em moriré sense saber com és un orgasme...no em diguis que no plori, hòstia!

(*M dona un mocador –vermell, això sí – a F. F s'eixuga les llàgrimes.*)

M Bé, tot això és relativament fàcil de solucionar.

8

MATÍ, A L'INSTITUT (SEGONA METAMORFOSI)

(V i J.)

V Migranya?

J Sí, una migranya terrible.

V No sabia que tinguessis migranya.

J Jo tampoc.

V I no recordes res de la conversa de l'altre dia?

J No recordo res de l'altre dia. Ni de l'anterior. Ni de l'altre. Perquè, era important?

V No, no era important.

(Entra "R".)

"R" Hola, nois.

V Hola.

J *(Indiferent.)* Hola.

"R" J, puc parlar amb tu un moment?

J Eh...si. *(V va per marxar.)* Ei, no, no marxis. *(A "R".)* Què vols?

"R" Volia saber si vols sortir amb mi.

J Eh. Jo? Quan?

"R" Aquesta nit?

J No puc. He quedat amb ell.

V Però nosaltres podem quedar un altre dia.

"R" Fantàstic. Quedem, doncs?

J Avui estic una mica cansat. I si quedem la setmana vinent?

“R” Ui, la setmana vinent! No puc esperar tant.

J Doncs ho sento.

“R” Molt bé.

(“R” se’n va. V observa a J, estranyat.)

J Què?

V Comença a ser hora que ho acceptis, tio.

J Què dius?

V Mira, jo porto bambes de color rosa. Si m’agrada el fúcsia, doncs m’agrada i ja està. I m’és igual el que diguin, perquè jo tinc molt clar qui sóc i què m’agrada i què no. Saps què vull dir?

J No, no sé què vols dir.

V Doncs que si no t’agraden les noies, no passa res.

J A mi m’agraden les noies.

V La noia més desitjada de l’institut t’acaba de demanar per sortir i tu l’has engegat. Tens disset anys i les hormones a tope.

J I què?

V Que no em diguis que t’agraden les dones, perquè no és veritat, tio.

(Torna “R”, empipada.)

“R” Et puc fer una pregunta?

J Sí.

“R” Què has volgut dir, amb, “ho sento”? “Ho sento, no m’agrades”, “Ho sento, fas pena”, “Ho sento, però tinc mil coses millors a fer que quedar amb tu”?

J Ei, no t’ho prenguis malament.

“R” Què tinc de dolent, jo?

V Res.

J Res, res.

“R” Sóc la tia més bona de tota la classe, no?

V De tot l’institut.

“R” Gràcies.

V De res.

“R” Vull dir que, apart de servir per a sentir-te dona objecte, ha de servir d’alguna cosa més, no? Perquè si no, no hi veig la gràcia, la veritat.

J Ho sento. Tinc coses a fer. Tinc coses molt importants a fer, avui.

V Coses com NO quedar amb el teu millor amic?

J Queda tu amb ella, si vols!

V No vull quedar amb ella, jo.

“R” No vols quedar amb mi però ve que em miraves el cul, l’altre dia.

V Jo no et mirava el cul!

“R” *(S’apropa a ell i l’acarona sensualment.)* Ah, no? Doncs em dec haver equivocat. Jo em pensava que eres més “deus ex machina”, tu.

V *(A “R”, apart.)* Tu??!!

“R” *(A V, apart.)* Sí, jo!

J Què diu?

V Res.

J Res?

V Potser tens raó. Potser és millor que no surtis amb ella.

J Perquè no?

“R” Això, perquè no?

V Perquè no és el que sembla.

J Què vols dir?

“R” (A V, *apart.*) Ningú no és el que sembla. Tu tampoc.

V (A “R”, *apart.*) Jo?

“R” (A V, *apart.*) Sí. Estàs gelós perquè m’emporto el teu “amic”!

V (A “R”, *apart.*) No és veritat...no és això.

“R” (A V, *apart.*) Aleshores què és?

V (A “R”, *apart.*) No ho entens.

“R” (A V, *apart.*) Sí que ho entenc. Entenc perfectament què vol dir estar enamorat d’algú que mai no et mirarà com tu vols que et miri. M’ha passat tota la vida.

J Què passa?

“R” Res. Sembla que el teu amic de l’ànima no t’ho explica tot.

J M’has d’explicar alguna cosa?

“R” Jo diria que sí.

V Jo no t’haig d’explicar res.

J Segur?

V Segur.

J Molt bé.

(J s’apropa a “R”, l’agafa i li fa un petó.)

“R” Això què vol dir?

J Vol dir que sí, que quedem. Aquesta nit.

(J agafa a “R” de la mà bruscament i se l’emporta. V els veu marxar.)

V Merda.

DE NIT, A L'HABITACIÓ DE J

(Llum a "R". Va amb sostenidors. Porta la samarreta a la mà.)

"R" Va ser el petó. Amb aquell petó ho vaig veure molt clar. Les paraules menteixen, però els llavis no. Són la part més sincera de la boca. La llengua és una altra cosa, la llengua produeix paraules, les paraules venen del cap, i el cap és astut, disfressa les veritats, les amaga en forma de paraules. Totes les paraules són mentida: només els llavis diuen la veritat. I els seus llavis ho deien molt clar. I després, les mans, els braços. El cos no enganya. Pot intentar dissimular, però no pot mentir. No hi ha mentida en el cos. Cada gest porta en ell mateix la seva pròpia història.

(Llum a J. També s'està vestint.)

J Ho sento.

"R" No passa res.

J Em sap greu, jo/

"R" T'he dit que no passa res.

J ...

"R" En el fons, ha estat bé. Ara ja ho saps.

J Sí. La veritat és que jo no/

"R" No, no, jo tampoc.

(Riu.)

J En el fons tu ho sabies, oi?

"R" No. Ho he sabut avui.

J Quan?

"R" Quan m'has besat.

J ...?

“R” No ho sé. És difícil d’explicar. Era com si en realitat no m’estiguessis besant a mi. Com si el petó fos per a una altra persona.

J En realitat era per a una altra persona.

“R” Ja ho sé.

J ...

“R” Doncs hauries de dir-li.

J I com li dic?

“R” Com puguis.

J ...?

“R” És com acabem fent la majoria de les coses. No esperis el moment perfecte. No esperis massa temps. De vegades no n’hi ha, de temps.

J Potser sí.

“R” I besa’l amb ganes. És important besar amb ganes.

J Gràcies.

“R” De res. Me’n vaig.

J Saps una cosa?

“R” Què?

J No t’imaginava així.

“R” I com m’imaginaves?

J No ho sé. Diferent. Però m’agrada que siguis així.

“R” Sí?

J Sí. El que es veu per fora és molt diferent del que hi ha a dins.

“R” Gràcies. No saps quanta raó tens.

J Podem ser amics? M’agradaria.

“R” Sí. A mi també m’agradaria. Ets encantador. (*Apart.*) A pesar de ser tan guapo i de tenir la mare que tens, estàs bastant bé del cap.

J Què dius?

“R” Res. Una tonteria. Me’n vaig.

J Cuida’t.

“R” Tu també.

10

MATÍ SEGÜENT, A L'INSTITUT

F Ara ja sé dues coses. Primer: ser la noia més desitjada de l'Institut és un pal. Ningú et mira a la cara: estan massa ocupats mirant-te les cames, els pits o el cul. Segon: el noi més desitjat de l'institut, és també el noi més gai de l'Institut, només que pel que sembla, fins ara ningú no ho sabia. Ell tampoc. Genial. I encara més: al dia següent, la noia més desitjada de l'institut m'envia un missatge on diu que vol quedar amb mi. Què deu voler? Hauré deixat en el seu cos algun rastre de la meva "ocupació"?

R Hola.

F Hola.

R T'ha semblat estrany, que et truqués per quedar?

F Una mica.

R Volia dir-te una cosa.

F Ah.

R No havíem parlat mai, tu i jo.

F No. *(R fa un petit gest de dolor.)* Estàs bé?

R Sí, sí. No és res. M'he llevat amb un mal de cap horrible.

F Ah.

R No he dormit gaire bé, aquesta nit. He somiat molt.

F ...

R Saps si és normal quan no recordes què vas fer el dia abans?

F Deu ser el cansament.

R Sí, la veritat és que estic molt cansada.

F ...

R Vols venir aquesta nit a casa meva? Els meus pares no hi seran. Podríem mirar una pel·lícula juntes. Et podries quedar a dormir.

F Ah. Potser sí.

R Molt bé.

F Què em volies dir?

R No sé per on començar. Perquè no seus aquí?

F D'acord.

R Em fa molta vergonya.

F ...

R Saps que sempre havia volgut ser amiga teva?

F Sí?

R Sí, però em feia por.

F Por? Perquè?

R No ho sé. *(Pausa.)* Aquesta nit he somiat amb tu, saps?

F Ah, sí?

R Sí. Estàvem a casa teva, - bé, crec que era casa teva - i jo et volia dir una cosa, però no gosava, fins que tu venies i deies. "Doncs ho hauries de dir." I jo deia. "Com?" I tu deies: "Doncs com puguis. No esperis el moment perfecte. No esperis massa temps. De vegades no n'hi ha, de temps." I aquest matí, quan m'he despertat, ho he vist tot molt clar. Molt, molt clar, i he pensat, doncs la truques i li dius, no? I mira, aquí estem. *(Riu nerviosament.)*

F Què em vols dir amb tot això exactament?

R No ho entens?

F Crec que no.

(R li fa un petó apassionat a F. F s'aixeca i s'aparta de R.)

F D'acord. Crec que ara sí que ho entenc.

R Què passa? No t'ha agradat?

F No, no és això, però no crec que m'agradin les noies/

R Jo tampoc n'estic segura. Però si no ho provem no sortirem de dubtes, no creus?

F Eh...no, clar...

(Entra V, s'apropa a F i l'agafa pel braç.)

V *(A R.)* Perdona. *(A F.)* Per fi. T'estava buscant.

R Tranquil, ja marxava. *(A F.)* T'espero a les vuit a casa meva.

F Molt bé. *(R marxa. A V.)* Hola.

V Ahir "eres" ella i avui quedes amb ella?

F És complicat.

V Ets tu?

F Sí.

V Segur?

F Sí. Deus ex machina?

V Ok. *(Pausa.)* Com va anar ahir?

F Bé.

V Bé i prou?

F Sí.

V Ha passat alguna cosa?

F No.

V I perquè parles així?

F Així com?

V Estàs enfadada?

F No estic enfadada. I perquè parles així tu?

V Estàs enfadada.

F Molt bé, sí. Estic enfadada, marejada i confusa. Enfadada perquè ens ha enganyat, ell ens ha enganyat als dos, enfadada perquè he signat un contracte amb un paio que apareix i desapareix i que em farà desaparèixer a mi d'aquí a pocs dies sense que ni tu ni jo ni ningú pugui fer res per a evitar-ho. I estic marejada, sí, també estic marejada perquè la tia més bona de la classe m'acaba de donar un petó, un petó de debò, aquí, als meus llavis, amb els seus llavis, uns llavis que precisament jo vaig estar utilitzant la nit anterior, ahir els seus llavis eren els meus llavis, ho entens? Vull dir que és molt fort, m'entens? I confusa, també estic confusa, molt confusa perquè el petó no m'ha desagradat del tot, saps? Fins i tot jo diria que potser, potser m'ha agradat i tot. Creus que això vol dir que sóc homosexual?

V Havíem quedat que l'homosexual era jo, no?

F És una broma?

V Perdona.

F O potser no és això, potser és simplement la sensació estranya de que et besin uns llavis que tu has fet servir. No podia deixar de pensar: jo els conec, aquests llavis, saps què vull dir?

V No, no sé què vols dir.

F No, clar. Què et passa?

V A mi? Res.

F Segur?

V Segur.

F Perquè tu també sembles enfadat.

V No estic enfadat.

F No, és clar que no estàs enfadat, no pots estar enfadat, sóc jo la que hauria d'estar enfadada. No, enfadada no, histèrica.

V Perquè?

F Doncs perquè no hi ha solució! No es pot rectificar. No se'l pot enganyar. Un cop signat, no hi ha res a fer. I ja sabem on acaba tot: a l'infern. M'ho vas dir tu, però jo no ho vaig voler veure. Faust acaba fatal. El venen a buscar passats els vint-i-quatre anys. El maten. I la seva ànima es crema a l'infern per sempre. És això el que m'espera, no?

V Tu hi creus, en l'infern?

F No, és clar que no. Cada dia em dic que no és veritat, que aquestes coses no existeixen, i respiro i em dic: això no està passant. Però està passant!

V Calma. Deixa'm pensar.

F Si, mira, tu ho veus diferent. A tu no et queden quinze dies de vida.

V Quinze dies?

F Ah, no ho sabies? Ja no són vint-i-quatre anys. Són vint-i-quatre dies. A mi m'ha tocat la versió barata. Faust, edició de butxaca.

V Un moment. Ha d'haver-hi una solució.

F Doncs perdona si ara mateix no en veig cap.

V Goethe va escriure un altre "Faust".

F Fantàstic. Bravo pel Goethe! Què m'estàs explicant?

V Calla. El Faust de Goethe no acaba igual. Allà, Faust es salva. No acaba a l'infern.

F No?

V No.

F I com es salva?

V Per l'amor.

F Per l'amor?

V Sí. El salva l'amor, pur i veritable, que sent Margarida per Faust i Faust per Margarida.

F Fantàstic. Genial. Només haig de trobar l'amor veritable abans de quinze dies i ja està. Hi ha gent que triga tota una vida, però jo en quatre dies, el trobo, segur. No, sé de què em preocupo, si està tirat.

V Només t'ho he dit per ajudar.

F Oh, sí, gràcies. Me'n vaig.

V On vas?

F Tinc una cita amb R, no te'n recordes?

V N'estàs segura?

F No, no n'estic segura. Però resulta que haig de buscar "l'amor veritable" i ja vaig una mica a contrarellotge. Adéu.

(F marxa.)

V Merda.

(V no sap què fer. Entra J. S'apropa a V.)

J Hola.

V Hola.

J Tenies raó.

V Què?

J És millor acceptar les coses.

V ...?

J I ser valent.

V ...?

J I tu també pots ser valent.

V ...?!

(J dona un petó apassionat a V. Ell li dona una bufetada.)

J Puc besar amb més ganes, si vols.

(V se'n va. J el veu marxar.)

11

DE NIT, A CASA DE V

D De nit, a casa de V. V ha arribat a casa, ha pujat a la seva habitació, ha agafat la guitarra – ell també té una guitarra-, i s’ha posat a tocar una cançó. No és una cançó nova. La va compondre fa molt de temps. V no sap si és bona, però li agrada. Troba que hi ha molt d’amor a dins. A V, les cançons que tenen amor a dins, li agraden. V deixa la guitarra. Posa un disc de Lou Reed.

De Lou Reed?

Sí.

Perquè?

Perquè és un freakie.

Calla. Posa un disc de Lou Reed a tot volum i intenta relaxar-se. Dirty Blvd. Escolta la música amb els ulls tancats. No balla. *(Entra M. Observa a V.)*

D V s’adona que no està sol. Obre els ulls i no es sorprèn en veure a M al seu davant.

M Hola.

V Hola.

(M fa un gest amb la mà cap amunt. La música desapareix.)

M Quina mania teniu tots amb la música.

V No t’agrada?

M M’agrada més el silenci.

V El silenci és trist.

M És reconfortant.

V I trist. Com tu.

M Et semblo trist?

V Tens un ofici trist.

M Jo el trobo divertit.

V No el trobes divertit. No tens cap altra opció.

M Vés a la merda.

V No t'agradaria canviar d'ofici?

M Quin altre ofici podria fer?

V No ho sé. Un que no sigui tan trist.

M No he vingut a parlar de mi.

V Ja ho sé. No suportes parlar de tu.

M Ah sí? I com és que saps tantes coses de mi?

V He llegit.

M També deus haver llegit que amb mi no es poden fer bromes.

V No t'he cridat per a fer una broma.

M Quina alegria.

V A mi no m'enganyaràs tan fàcilment.

M Ah, si? I què faràs?

V Oferir-te un nou pacte.

M Quina mena de pacte?

V Un intercanvi.

M Un intercanvi?

V La meva ànima a canvi de la seva.

M Què tendre. Ara m'has emocionat.

V Calla. L'acceptes?

M Un moment. La cançó. No em diguis que la vas fer per a/
V No t'importa.
M I dius que sóc trist? Doncs tu ets patètic.
V Millor ser patètic que trist.
M Patètic.
V Trist.
M Saps una cosa? Em sembla que acceptaré.
V Sí?
M No ho faig normalment. Però amb tu faré una excepció.
V Perquè?
M Perquè em caus bé. Perquè m'agraden les bambes que portes. Perquè ets patètic. Jo què sé!
V T'agraden les meves bambes?
M Sí.
V De veritat?
M M'encanta el fúcsia.
V Això que acabes de dir podria acabar amb la teva reputació de cop.
M Ho sé. Guarda'm el secret.
V (*Assenyalant les bambes.*) Les vols?
M Què pretens? Que m'expulsin de l'infern?
V Perdona.
M No accepto suborns, jo.
V No és un suborn. És un regal.
M Perquè m'hauries de fer un regal?

V Perquè em cauen bé els marginats.

M Jo no sóc un marginat.

V Això li expliques al teu antic *jefe*.

M No és el mateix ser un expulsat que un marginat.

V Com vulguis.

M ...

V I perquè et van expulsar, exactament?

M No he vingut a parlar de mi. Ja t'ho he dit.

V Com vulguis. Només estava pensant...

M ...?

V Si t'expulressin de l'infern? A on hauries d'anar?

M ...

V ...?

M És una bona pregunta.

V Sí.

M Al cel no m'hi podrien fer tornar.

V No.

M Només els quedaria una opció.

V Sí.

M ...

V Només era una idea.

M Clar.

V Amb això no vull dir res./

M No,no, és clar.

- V** Ja sé que ets molt legal.
- M** Sí, sí, és clar. No podria.
- V** No. Clar.
- M** Parlant de normes. El nostre intercanvi també en té unes.
- V** Quines?
- M** Primer: ella no ho sabrà mai. No li pots dir.
- V** Que pot passar si li dic?
- M** Si li dius, ella també desapareix. No t'hi arrisquis.
- V** D'acord.
- M** Segon: La seva ment no recordarà res del que ha passat. Tercer: Abans de marxar, ella tenia dret a un últim desig. Una mena d'última voluntat. Ara el tindràs tu. Aprofita-ho bé.
- V** Molt bé. Alguna cosa més?
- M** Sí. Et queden deu dies. I tu també tens dret a demanar el que vulguis. Estic al teu servei.
- V** Ah, si?
- M** Sí.
- V** Doncs hi ha un parell de coses que sí m'agradaria fer.
- M** T'escolto.

INTERLUDI CORAL (TERCERA METAMORFOSI)

D Aquí hi hauria d'haver una escena d'amor. Les escenes d'amor són complicades. No és per l'amor en sí, l'amor és més aviat simple.

Això ho dius tu.

Són les persones que tenen formes complicades d'estimar. És això el que complica les coses, a la vida i al teatre. Aquesta escena en concret és encara més complicada. És important quedar-se amb la idea principal. No tothom és allò que sembla.

(Entra R per un extrem de l'escenari. Entra F per l'altre extrem de l'escenari.)

R i F són dues noies. Han quedat. R té molt clar perquè ha quedat amb F. F no ho té tan clar, però hi va de totes formes. Però hi ha una informació que F no sap: aquesta nit, i només aquesta nit, R no és R.

(Entra V per un extrem de l'escenari i es situa a prop de R.)

J i V són dos nois. Han quedat. J té molt clar perquè ha quedat amb V. V no ha quedat amb J. De fet V ni tant sols sap que el seu cos és en un altre lloc en aquests moments. Perquè V està molt ocupat en aquest moment. Ocupat "ocupant" un altre cos.

(R acarona a F. J acarona a V. Música. Fosc.)

13

MATÍ SEGÜENT, A L'INSTITUT

(F, asseguda, somrient, en una mena de núvol amorós. V s'apropa a ella.)

V Hola.

F Hola.

V Com estàs?

F Jo molt bé, però tu fas molt mala cara.

(F fa un petó a cada galta a V i l'abraça amb efusivitat.)

V Com va anar...ahir?

F ...

V ...?

F Saps com és quan tot allò que pensaves resulta que no és com et pensaves?

V Sí.

F Doncs això.

V I què pensaves?

F No ho sé, no em pensava que podia ser així. Però mira. La vida, de vegades et sorprèn. *(Fa un ampli somriure.)*

V Si.

F Saps...la sensació aquella d'haver trobat algú realment especial?

V Sí.

F I jo, la veritat, jo la veia com més superficial. Però no. És més així com.../

V Com què?

F Com més reflexiva. Com tu. És més un estil com tu, però en noia. I sense bambes roses. *(Riu.)*

V Ah.

F I saps què? A tu t'agradaria. Saps que també llegeix Nietzsche?

V Sí?

F Sí. Parla molt bé. Sap utilitzar les paraules. I les mans. També sap utilitzar les mans. *(Riu.)* I no em miris amb aquesta cara perquè no penso donar-te detalls.

V Així...ha estat bé?

F I a tu què t'importa? Veus, en això hi ha una gran diferència. Ella no m'ha demanat què m'havia semblat. En això sou una mica cafres, els nois. Sempre voleu saber quina nota heu tingut. *(Pausa.)* Bé, això diuen.

V Però ha anat bé o no?

F Bé és una paraula massa petita per a expressar tot el que va passar ahir. Ha estat.../

V Extraordinari. Salvatge. Meravellós.

F Sí. Sí, tot això. *(Sospira.)* Mai m'hauria imaginat que m'agradaven les noies. Però mira. La vida et sorprèn.

V Però... estàs segura que no t'agraden els nois?

F Seguríssima.

V Vull dir, que igual és només una etapa...

F Perquè m'ho dius, això?

V Diuen que ara és una etapa d'exploració, de provar coses.

F Què vols dir? Ara resultarà que ets homòfob? Tu?

V Només vull dir que una nit no significa res.

F T'equivoques. Una nit pot significar-ho tot.

- V** ...
- F** Si haguessis estat allà, ho entendries.
- V** ...
- F** M'havia compostat una cançó. Per mi. Ningú no m'havia fet mai una cançó. Tan bonica. Tan de veritat.
- V** Com saps que era seva?
- F** Estàs gelós.
- V** No és veritat.
- F** Sí és veritat.
- V** No és veritat. Jo m'alegro més que ningú de t'ho hagi passat molt bé aquesta nit.
- F** De debò?
- V** Sí.
- F** Gràcies.
- V** De res.
- F** (*Sospira.*) Saps el que és mirar als ulls d'una persona i veure que allà dins hi ha algú que t'estima profundament? Algú que sembla conèixer qualsevol minúscul detall de la teva vida? Algú que sembla estar tan a prop de tu com...com si sabés què és respirar amb els teus propis pulmons?
- V** ...
- F** Llàstima que s'hagi d'acabar.
- V** Què penses fer?
- F** No ho sé. Que faries tu si sabessis que et queden només nou dies i acabes de conèixer la persona que estimes?
- V** ...

F Sincerament.

V *(Mirant directament a F.)* Intentaria passar totes les hores, tots els minuts, tots els segons possibles amb aquesta persona. Intentaria escoltar-la, abraçar-la, acaronar-la, tocar cada petit racó del seu cos, observar-la per poder conservar cada petit detall d'ella a la meva memòria abans de desaparèixer.

F Ostres. *(Pausa.)* Tens raó. Ara mateix me'n vaig a veure-la.

(F s'aixeca i li fa una abraçada a V. S'aturen uns segons. Es miren. V s'aparta brusquement.)

F Estàs bé?

V Sí.

F Segur?

V Sí.

F Estàs raret.

V Se'm passarà.

F Què se t'ha de passar?

V Res.

F Què?

V Vols deixar-me tranquil?

F Però què et passa?

V Res.

F M'estàs amagant alguna cosa?

V No.

F M'estàs amagant alguna cosa. Ho sé. Portes tota l'estona amagant-me alguna cosa, i no suportó que m'amaguin coses. Què et passa?*(F intenta acaronar a V. V s'aparta brusquement.)*

V Deixa'm! No havies d'anar a veure el teu "amor"? Doncs vés-hi, no?

F Molt bé. Tranquil.

(F marxa. V l'observa marxar.)

DE NIT, A L'HABITACIÓ DE V

(V i M. V en realitat és F dins el cos de V. "V" porta un paper a la mà que mostra a M.)

"V" Què és això?

M Una cançó.

"V" És la "meva" cançó"! Com és que V té aquesta cançó aquí?

M ...

"V" No has contestat a la meua pregunta.

M Jo no tinc resposta a totes les preguntes.

"V" Sí que la tens. Però no m'ho vols dir.

M Touché. I no t'ho diré.

"V" Aquesta cançó me la va dedicar R a mi l'altra nit. Ningú més no l'havia escoltada abans. Això és el que R em va dir. I jo la vaig creure.

M *(Apart.)* Ho sabia. Un altre romàntic. Patètic.

"V" Què dius?

M Res.

"V" No suportó que m'amaguin coses.

M Doncs amb mi ho portes molt malament.

"V" Avui he anat a parlar amb R. M'ha fet un paper molt estrany. Perquè? Què està passant?

M És complicat.

"V" Què m'amagues? Què m'està amagant V?

M Encara és més complicat.

“V” De què em serveix aquest contracte si no em pots respondre?
Digues!

M Vols que et doni un consell?

“V” No.

M Te'l donaré igualment. Oblida't dels temes d'amor. Oblida't de l'amor en general. A la llarga ho espatlla tot. Volies altres coses. No? Demana. No volies èxit? Concentrat en l'èxit. La vida són quatre dies. En el teu cas, literalment. Aprofita'ls.

“V” Volia que el món escoltés la meva música.

M Perfecte.

(Sona un telèfon. M es treu un mòbil de la butxaca.)

M Sí? No, ella no és aquí ara. Però hi ha algú que pot parlar per ella.

“V” Què fas amb el meu mòbil?

M He pensat que el podries necessitar. *(Li passa el mòbil. “V” l'agafa.)*

“V” Digui? Sí? Sí, sóc..., no, sóc un amic seu... Com? Quina maqueta...? Jo no he enviat cap maqueta...ah, sí, sí aquesta cançó és meva, vull dir que és d'ella...seva, sí... Li agrada molt? Sí? De veritat? Ah...un concert...quan? Demà em passen a buscar...en avió...? I perquè haig de...perquè ha d'anar a assajar als Estats Units...? Com...??? De teloners? Però si jo, vull dir ella no té grup de música...ah. Com, amb ell? Al seu concert? Però ja ho sap ell, això? Que ell també ha escoltat els meus...els seus temes? (A M.) Què fort!! Sí, sí, sí, és clar. Ens veiem demà. Vull dir que sí, demà serà allà. Sí. Gràcies. Sí, és clar que vindrà. Molt bé. Gràcies. Sí. Sí. Estarà molt contenta. No s'ho creurà. Adéu. Gràcies. Adéu.

(“V” penja el telèfon.)

“V” Era el representant a Espanya de/

M Ho sé.

“V” Vol que canti amb ell en un concert.

M Fantàstic. Què, preparada?

“V” Ets un cabró.

M No és la primera vegada que m’ho diuen.

“V” Això ho has fet tu sol?

M Bé, no del tot. Aquest cop m’he estalviat haver de compondre també les cançons.

“V” Has compostat cançons?

M Moltes.

“V” Què vol dir, “moltes”?

M Vol dir tantes com per arribar a avorrir la música.

“V” I són famoses?

M Per qui m’has pres? No n’hi ha cap que no hagi estat famosa.

“V” ...?

M No em miris així. No et penso dir noms.

“V” Va...

M Jo de tu m’afanyaria a tornar al teu cos.

“V” Això també t’ho volia preguntar.

M Què vols saber?

“V” El meu cos. On és? Vull dir, quan jo estic “ocupant” un altre cos, el meu cos on és?

M Depèn.

“V” Depèn de què?

M Saps com funciona un banc? Doncs és una mica així. Tu deixes els teus diners i el banc, si els necessita, els fa servir. Si no els necessita, els té allà, fins que tu els tornis a necessitar.

“V” M’estàs dient que especules amb el meu cos?

M T’estic dient que de vegades està com si diguéssim en repòs, i d’altres està essent utilitzat. Tot en funció de la llei de l’oferta i la demanda.

“V” I qui voldria ocupar el meu cos?

M Més gent de la que t’imagines, segur. Avui, sense anar més lluny, hem tingut una sol·licitud.

“V” Una sol·licitud de qui?

M No puc dir noms. És confidencial.

“V” Tinc dret a saber qui ocupa el meu cos.

M Però en canvi no t’ha importat gens ocupar el cos d’altres persones sense que elles ho sabessin.

“V” És diferent.

M “És diferent”! I m’ho dius amb una boca i una veu que no són teves! Saps què no suporto de vosaltres, els humans? Que no veieu res més enllà dels vostres desitjos. No teniu en compte les conseqüències. Us penseu que podeu decidir, fer, equivocar-vos, i després fer veure que no ha passat res. Però no funciona així. Totes les accions, decisions, equivocacions, totes, totes tenen resultats, que tu no els vulguis veure no vol dir que aquests resultats no existeixin. O et penses que jo estic aquí per gust? (*Va per marxar.*) I ara espavila. Vés a casa, agafa la teva guitarra i agafa aquest maleït avió. I més val que gaudeixis aquest concert com si fos el darrer dia de la teva vida. Perquè quan hagi cantat la darrera cançó hauran passat els vint-i-quatre dies i tu i jo ens trobarem a mitjanit, a l’estació, i passarem comptes.

MITJANIT, AL CONCERT

(So d'aplaudiments que es va fent més lleu. La remor del públic. F al mig de l'escenari, amb un micròfon i una guitarra.)

F Thank you. This is the last song. It's a song I learned lately. A song that's not mine, but it means a lot to me. That's why I wanted to sing it tonight to you all, but very specially to the real author of this song. This is a love song. Your love song. This is for you, wherever you are.

(F canta la cançó. Aplaudiments. Fosc. So de campanes a mitjanit. So del tren que s'apropa.)

MITJANIT, A L'ESTACIÓ

D De nit, a l'estació. F és a l'andana, a la vora de la via. Molt aviat seran les dotze de la nit. Han passat vint-i-quatre dies. Per això és allà, de nit, a l'andana de l'estació. S'apropa la mitjanit. Està sola. És el moment perillós. S'apropa la mitjanit, s'apropa un tren i ella està sola. Aleshores apareix ell. V.

(Llum a M.)

V Jo de tu no ho faria.

F Què fas aquí?

V Volia dir-te adéu.

F Vés-te'n.

V Deixa'm només dir-te adéu.

F Adéu. I ara vés-te'n. Això no és cosa teva.

V Sí que ho és.

F Què saps tu?

V Sé com et sents.

F Ningú no pot saber com em sento.

V Jo no sóc "ningú".

F Ah, sí? I qui ets?

V *Jo sóc aquell que ha de marxar, amor.*

F Què dius que ets?

V Algú que et coneix.

F Tu no em coneixes.

D Aleshores, V parla. I F té una sensació estranya. Com si cadascuna d'aquelles paraules sortissin en realitat del seu propi cap, del seu pensament.

V Et conec. Conec el teu cos. He respirat amb els teus pulmons, he mirat amb els teus ulls, he plorat les teves llàgrimes. M'he despertat al teu llit, he vist les taques d'humitat i l'esquerda del teu sostre, he caminat per la teva habitació. He vist com el teu pare obria la porta de la teva habitació. He sentit la teva por, he sentit la teva por quan les mans del teu pare han tocat el teu cos. He sentit la ràbia dins teu. He sentit la meua ràbia. He donat un cop de puny al teu pare amb meves mans, que eren les teves mans. He vist com li feia mal, com jo li feia mal, com tu li feies mal, com et defensava, com et defensaves. He vist la por als ulls del teu pare abans de veure'l marxar. He plorat amb les teves llàgrimes, les teves llàgrimes han plorat amb mi.

D F sent com se li glaça la sang.

F Vés-te'n.

V Segur?

F Vés-te'n.

V És el que he vingut a fer.

F Què has vingut a fer?

V Desaparèixer.

(Fosc. Només llum a la cara de F. Desapareix.)

D I V ho fa. Se'n va. Desapareix. Literalment.

F No!

(Sentim el soroll del tren que passa.)

INTERLUDI CORAL

D F tanca els ulls. Quan els torna a obrir, V ha desaparegut del seu davant, i també del seu record. Tot el que ha viscut aquells vint-i-quatre dies també desapareix amb ell. I F torna a la seva habitació i a la seva vida d'abans. O el que ella creu que era la vida d'abans. Però encara que F no ho pugui saber, hi ha algunes coses que sí han canviat. Ara R és amiga de F. Ni R ni F saben perquè. Simplement, són amigues. De vegades tenen la sensació de que es coneixen de tota la vida. Com si juntes haguessin viscut coses molt íntimes. J també és amic de F. Ningú no sembla estar afectat per la desaparició de V perquè ningú no recorda que V ha desaparegut. El pare de F també ha desaparegut. Ara F té un altre pare. Un pare que no li ha de demanar perdó. Un pare que no la renya per tenir "dificultats d'aprenentatge social", perquè F ja no en té. Això diuen els professors. I passen els dies. I F no torna a tenir ganes de marxar corrents a l'estació, ni d'enfilar-se a un tren que la porti lluny, ni de trobar la manera d'anar encara molt més lluny. Només de tant en tant, a F li sembla sentir dins seu, molt amagat, com un punt de nostàlgia. Nostàlgia de què? F no ho sap.

(Sentim el so del tren que passa.)

DE MATÍ, A L'ESTACIÓ

(Sentim el so del tren que s'apropa. Entren J, R i F i es posen a esperar el tren. Porten les mateixes samarretes, però ja no hi porten la seva lletra. Entra M. És el mateix noi que a la primera escena. Porta una dessuadora amb una M, però la dessuadora no és vermella, i la lletra ja no és de color groc. I porta les bambes fúcsia que un dia van ser de V. M llença algunes mirades a J, que no sembla indiferent a aquestes mirades. Entra M. És la mateixa noia que a la segona escena, també porta el mateix vestuari que l'altre M i llença algunes mirades a R, que també la mira. Entra V. Es posa al costat de F. No es reconeixen. El so del tren que s'apropa es va fent més fort. M mira a F. Després mira a V. Fa un sospir i es treu la dessuadora. A la samarreta porta escrit amb lletres grans: "Deus ex machina". F llegeix la samarreta en veu alta.)

F Deus ex machina?

(V es gira cap a ella en sentir les paraules. Es miren llargament.)

V Hola.

F Hola.

V Ens coneixem?

F Crec que no.

V Em dic Víctor.

F Jo em dic Francesca.

(Sembla com si anessin a fer-se un petó, però no. Es donen la mà.)

V Tens les mans fredes.

F Sí. Sempre tinc les mans fredes.

(Es miren les mans, que segueixen agafades. Es miren als ulls. El so del tren, cada cop més fort. FOOSC.)

FI